

CHƯƠNG I: HỘP THƯ CÚ

Harry Potter là một thằng bé không bình thường về nhiều phương diện . Một trong những điểm không bình thường đó là nó rất ghét mùa hè, ghét hơn bất cứ quãng thời gian nào khác trong năm. Một điều bất thường khác nữa là nó rất muốn làm bài tập, nhưng lại phải làm bài trong bí mật, vào giữa đêm hôm khuya khoắt . Và cuối cùng, chỉ vì ngẫu nhiên mà nó trở thành phù thủy .

Lúc này đã gần nửa đêm. Harry đang nằm sấp trên giường, tằm chăn trùm phía trên đầu như một cái lều con, tay cầm đèn pin, một quyển sách bìa da bụi (Một Trang sử Pháp thuật, của Adabert Waffling) để mở, tựa trên cái gối . Harry dùng đầu nhọn của cây viết lông đại bàng dò lần đến cuối trang sách, cau mày tìm kiếm cái gì đó khả dĩ giúp nó viết được bài luận văn được ra đề là "Hãy bình luận ý kiến sau: Thiêu sống phù thủy ở thế kỷ mười bốn là chuyện hoàn toàn vô nghĩa ."

Đầu bút của Harry Potter dừng ở dòng đầu của một đoạn văn. Nó đẩy nhẹ cặp mắt kiếng tròn trên sống mũi, rọi cây đèn pin sát vào quyển sách và đọc:

Vào thời Trung cổ, những người không có phép thuật (thường được gọi là Muggles) rất sợ những gì huyền bí, nhưng thực ra họ không biết phân biệt đâu là phù thủy thật, đâu là giả . Trong vài trường hợp hiếm hoi mà họ bắt được một phù thủy thật hay pháp sư thật, thì việc thiêu sống những phù thủy hay pháp sư này cũng chẳng đem lại hiệu quả gì đáng kể . Các phù thủy hay pháp sư chỉ cần trấn một lá bùa sơ đẳng Lạnh-Hoá-Lửa, rồi giả đồ quần quai đau đớn, trong khi cảm giác thực của họ là nhồn nhột và rất đã ngứa . Trong thực tế, mục phù thủy Wendelin khoái bị thiêu sống đến nỗi mục đã tự để cho mình bị bắt không dưới bốn mươi bảy lần dưới những hình thức cải trang khác nhau.

Harry cắn cây viết lông đại bàng giữa hai hàm răng, luồn tay xuống dưới cái gối lấy ra bình mực và cuộn giấy da. Nó mở nắp bình mực một cách từ tốn, hết sức cẩn thận, nhúng đầu viết lông đại bàng vô bình mực và bắt đầu viết . Thỉnh thoảng nó ngừng viết, đóng tai lắng nghe. Bởi vì nếu bất cứ ai trong gia đình Dursley mà nghe được tiếng viết lông ngỗng sột soạt trên giấy da (nhân lúc đi ngang phòng ngủ của Harry để vào nhà vệ sinh), thì Harry dám có thể lại bị nhốt vô phòng xếp dưới gầm cầu thang cho đến hết mùa hè lắm .

Gia đình Dursley sống trong ngôi nhà số 4 đường Privet Drive. Những người này là nguyên nhân khiến cho Harry không bao giờ được hưởng những ngày hè thú vị . Dượng Vernon, dì Petunia, và thằng con trai của họ, Dudley, là những người bà con duy nhất của Harry hiện còn sống . Họ là dân Muggles. Và họ có thái độ của người thời Trung cổ đối với những điều huyền bí . Dưới mái nhà của gia đình Dursley, cấm không bao giờ được nói tới ba má đã qua đời của Harry, bởi vì hai người đó là phù thủy và pháp sư. Trong nhiều năm trời, dì Petunia và dượng Vernon đã hy vọng rằng, nếu họ ra sức trấn áp kèm chế Harry, thì họ có thể trục xuất năng lực huyền bí ra khỏi thằng nhỏ . Nhưng rồi cuộc họ chỉ tổ phát điên thêm vì bao giờ họ cũng thất bại, và bây giờ họ sống trong nỗi kinh hoàng là rủi mà có ai đó biết được chuyện Harry đã theo học được hai năm rồi tại trường Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts thì ... Điều hay ho nhất mà gia đình Dursley có thể làm vào những ngày này là

khóa kỹ những sách bùa chú, đũa phép, vạc và chổi thần của Harry ngay từ đầu mùa hè, và cấm tiết Harry trò chuyện với hàng xóm láng giềng.

Đối với Harry, việc bị tước mất những quyển sách bùa chú quả là một nỗi khổ tâm thật sự, bởi vì thầy cô giáo ở trường Hogwarts đã giao cho nó cả đồng bài làm trong kỳ nghỉ. Một trong những bài luận văn mà Harry phải viết là một bài cực kỳ khó về những Độc dược Co rút, do ông thầy khó ưa nhứt ở trường Hogwarts - thầy Snape - ra đề. Ông này mà kiếm được một cái cớ để phạt cấm túc Harry chừng một tháng là ông rất ư khoái tử.

Vì vậy, ngay trong tuần lễ đầu tiên của kỳ nghỉ hè, Harry đã tranh thủ được một cơ hội. Lúc ấy, dượng Vernon, dì Petunia, và Dudley đều còn đang mải quanh quẩn trong sân trước để trầm trồ chiếc xe hơi mới toanh của dượng Vernon. (Tiếng xe nổ to phải biết, có thể suốt cả dãy phố mới chú ý). Harry thừa cơ hội ấy len lén bò xuống nhà, nạy ổ khóa của gian phòng xếp dưới gầm cầu thang, chụp vội mấy quyển sách giáo khoa của nó, đem về giấu trong phòng ngủ. Chừng nào mà nó còn giữ được khăn trải giường sạch bong, không một dấu giầy mực, thì gia đình Dursley còn lâu mới biết được nó vẫn ôn bài pháp thuật vào ban đêm.

Harry cũng khôn hồn tránh gây thêm rắc rối với dì dượng nó vào lúc này, bởi vì họ đã sẵn bực mình với nó lắm rồi, chỉ vì cú điện thoại của một thằng bạn phù thủy của nó ở trường Hogwarts - thằng Ron - hồi đầu hè.

Ron Weasley là con nhà nòi thuộc một gia đình toàn phù thủy. Điều đó có nghĩa là Ron biết cả đồng chuyện mà Harry không biết, nhưng cũng có nghĩa là Ron chưa bao giờ xài tới điện thoại. Thiệt xui xẻo là lần đầu tiên Ron gọi điện thoại thì người nhắc máy lên trả lời nó lại là dượng Vernon.

"Ông Vernon Dursley đang nói đây."

Lúc đó, Harry đang ở trong phòng, nghe tiếng Ron vang oang oang ra từ ống nghe mà hoảng kinh hồn vía.

"A LÔ! A LÔ! ÔNG CÓ NGHE TÔI NÓI RÕ KHÔNG? TÔI - MUỐN - NÓI - CHUYỆN - VỚI - HARRY - POTTER!"

Ron gào to đến nỗi dượng Vernon nhảy lùi ra xa cái điện thoại, tay cầm cái ống nghe cách lỗ tai đến ba tấc, trừng mắt nhìn cái ống nghe với vẻ cảnh giác trên gương mặt đầy nộ khí:

"AI ĐÓ?"

Dượng Vernon hướng về phía cái điện thoại mà gào tướng lên:

"MÀY LÀ AI?"

Ron cũng gào đáp lễ, như thể nó và dượng Vernon đang đứng ở hai đầu của sân vận động mà nói chuyện với nhau.

"RON WEASLEY! TÔI LÀ MỘT NGƯỜI BẠN CỦA HARRY Ở TRƯỜNG ..."

Hai con mắt ti hí của dượng Vernon đảo một vòng về phía Harry:

"KHÔNG CÓ HARRY NÀO Ở ĐÂY HẾT!"

Harry đứng như trời trồng tại chỗ . Dượng Vernon vẫn gào về phía ống nghe điện thoại mà ông cầm trong bàn tay giang xa thẳng cánh, như thể sợ rằng nó có thể nổ bất cứ lúc nào:

"TAO KHÔNG BIẾT ĐẾN CÁI TRƯỜNG MÀ MÀY ĐANG NÓI TỚI! ĐỪNG BAO GIỜ LIÊN LẠC VỚI TAO! VÀ ĐỪNG BAO GIỜ ĐẾN GẦN GIA ĐÌNH TAO."

Dượng quăng trả cái điện thoại xuống bàn như thể quăng đi một con nhện nhện độc chết người.

Trận giũa tiếp liền sau đó là một trận giũa te tua chưa từng thấy .

Dượng Vernon gầm lên với Harry, phun nước miếng văng tùm lum vào mặt Harry:

"SAO MÀY DÁM ĐƯA SỐ ĐIỆN THOẠI NHÀ TAO CHO HẠNG NGƯỜI ... NGƯỜI NHƯ MÀY HẢ ?"

Hiển nhiên là Ron hiểu nó đã gieo tai họa cho Harry, nên không thấy nó gọi tới nữa . Người bạn gái thân thiết nhất của Harry ở trường Hogwarts là Hermione Granger cũng không nghe thấy tăm hơi gì hết . Harry ngờ là Ron đã cảnh báo Hermione đừng có gọi . Nếu vậy thì thật đáng tiếc, bởi vì Hermione, học sinh phù thủy thông minh nhất lớp Harry, là con gái của dân Muggle, cô bé quá rành việc sử dụng điện thoại, và cũng dư sức hiểu là khi gọi đến nhà Dursley thì chớ có hé lời nào về trường Hogwarts.

Vậy là Harry không nhận được tin tức gì từ đám bạn bè phù thủy của nó suốt năm tuần lễ đầu của kỳ nghỉ . Mùa hè này hóa ra cũng tệ hại y như mùa hè năm trước, Harry hoàn toàn bật vô âm tín của bạn bè . Chỉ có khá hơn một điểm, một điểm nhỏ tí xiu mà thôi: sau khi long trọng thề là nó sẽ không dùng con cú Hedwig để gửi thư cho bất cứ bạn bè nào, Harry được cho phép thả con Hedwig ra vào ban đêm. Sở dĩ dượng Vernon chịu nhượng bộ điểm này là vì ông không thể tiếp tục chịu đựng những cơn huyên não ầm ĩ mà Hedwig gây ra khi bị nhốt trong chuồng .

Harry đã viết xong đoạn văn về mục phù thủy Wendelin Quái dị, nó ngừng tay, lắng nghe động tĩnh . Căn nhà tối thui chìm trong im lặng, chỉ rung lên nhẹ nhẽ mỗi lần thăng anh họ của Harry là Dudley ngáy rống lên. Chắc bây giờ đã khuya lắm rồi . Hai mắt của Harry phát ngửa vì mệt mỏi . Có lẽ nên để đến tối mai hãy viết nốt bài luận văn này thôi, nó nghĩ ...

Harry đẩy nắp bình mực lại, lôi một cái áo gối từ dưới giường ra, bỏ tất cả: cây đèn pin, cuốn "Một Trang Sử Pháp Thuật", bài luận văn của nó, cùng với cây viết và bình mực, vô trong cái áo gối . Nó leo xuống giường, giấu hết bao "đồ lè" đó dưới một tấm ván lót sàn bị sút ra, dưới gầm giường . Rồi nó đứng dậy vươn vai vận động cho giãn gân cốt một chút, coi giờ trên cái đồng hồ dạ quang đặt trên bàn cạnh giường ngủ .

Đã một giờ sáng . Bao tử Harry thót lên một cái thật tức cười . Vậy là nó đã bước sang tuổi mười ba được một tiếng đồng hồ rồi, mà nó không hay.

Đó cũng là một điều bất thường khác nữa về Harry: nó không háo hức trông mong đến sinh nhật của mình như bao đứa trẻ khác . Cả đời nó chưa từng nhận được một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật nào . Liên tiếp hai sinh nhật năm ngoái và năm kia của nó, dì dượng Dursley đã hoàn toàn không đếm xỉa gì tới, vậy thì Harry không có lý do gì để trông mong là họ sẽ nhớ ra sinh nhật nó hôm nay.

Harry bước ngang qua căn phòng tối om, qua cái lồng to trống không của con Hedwig, đến bên khung cửa sổ rộng mở. Nó tựa người vào bệ cửa sổ, để cho làn khí đêm mát mẻ mơn man da mặt, cảm giác sáng khoái sau cả một buổi tối dài phải chui rúc trong chăn lén làm bài. Con Hedwig đã biến đâu mất tăm hai đêm liền. Thường Harry cũng không hơi đâu mà lo cho con cú: trước đây nó cũng từng bỏ đi giang hồ mấy ngày liền như vậy. Nhưng bây giờ Harry rất trông mong con Hedwig quay về. Bởi vì đó là sinh vật duy nhất trong căn nhà này không thấy quạu mỗi khi chạm trán Harry.

Mặc dù vẫn ốm cà tong cà teo và nhỏ con so với tuổi của mình, nhưng so với năm ngoái thì Harry có cao hơn được mấy phân. Mái tóc đen nhánh của nó thì vẫn cứ như muôn thuở: rối bù một cách ngang ngược, bất kể là đã mất công chải gỡ như thế nào đi chăng nữa. Sau cặp mắt kiếng là đôi mắt rất sáng, màu xanh biếc, và trên trán là một vết thẹo mỏng hình tia chớp, có thể nhìn thấy rõ ràng dưới mấy lọn tóc phủ loà xoà.

Đó là cái bất thường nhất trên cả con người Harry. Đó không phải là "kỷ niệm" của một vụ đụng xe khiến ba má Harry chết, như dì dượng Dursley đã xạo ra trong suốt mười năm qua. Ba má Harry, ông James và bà Lily Potter, không hề chết vì tai nạn xe cộ, mà họ đã bị tên phù thủy đáng sợ nhất của phe Hắc ám trong một trăm năm nay là Chúa tể Voldemort ám sát. Harry đã thoát chết, chỉ còn lại một vết thẹo nhỏ trên trán. Giờ này đứng tựa cửa sổ nhìn ra trời tối đen, Harry nhớ lại cuộc chạm trán mới nhất giữa mình với Voldemort. Nó phải nhìn nhận là nó mà sống được tới sinh nhật thứ mười ba này thì là may phước lắm rồi.

Harry dăm dăm ngẩng nhìn bầu trời đầy sao để tìm bóng dáng con Hedwig, biết đâu con cú ấy sắp lao trở về với chủ, cùng với một con chuột chết ngậm trong mỏ, gọi là tặng công chờ khen thưởng.

Trong lúc lơ đãng nhìn đâu đó xung quanh, thì phía trên những nóc nhà xuất hiện một cái gì đó - một cái gì đó mà phải mất mấy giây sau Harry mới nhận ra đó là cái gì.

In bóng trên nền của vầng trăng vàng chóa là một sinh vật vẹo vọ hết sức kỳ cục, và sinh vật đó đang vỗ cánh chấp chới về phía Harry, càng lúc hình ảnh nó càng nổi rõ và hiện to trên nền trời. Harry đứng lặng đi một lúc, nhìn con vật đó mỗi lúc một chúi xuống thấp. Nó ngần ngại trong nửa giây, tay đã đặt trên chốt cài cửa sổ, phân vân không biết có nên đóng sập cửa lại hay không. Nhưng vừa lúc đó, sinh vật kỳ quái ấy lao ngang qua quãng sáng của những ngọn đèn trên đường Privet Drive, và Harry lập tức nhận ra ngay đó là con gì. Nó nhảy phắt qua một bên.

Ba con cú lao xuyên qua cửa sổ, chính xác là hai con cú dìu một con thứ ba có vẻ như đã bất tỉnh. Cả đám đáp xuống giường Harry một cái ạch, con cú được kèm ở giữa lăn kềnh ra và nằm ngay đơ thẳng cẳng. Đó là một con cú vĩ đại màu xám, dưới chân nó cột chặt một cái gói cũng vĩ đại không kém.

Harry nhận ra ngay con cú bất tỉnh đó. Tên nó là Errol - con cú của gia đình Weasley. Ngay tức thì, Harry nhào tới bên giường, tháo dây buộc quanh chân Errol, gỡ gói quà ra, rồi mang Errol đến chuồng của Hedwig. Errol he hé mở đôi mắt lơ lơ, thốt lên một tiếng cú rúc yếu ớt để bày tỏ lòng biết ơn, rồi hóp vài ngụm nước nhỏ.

Bấy giờ Harry mới quay lại với hai con cú kia. Một trong hai con đó - con bự chẳng màu trắng như tuyết - đích thị là con Hedwig của Harry. Nó cũng mang một gói quà, vẻ khá dương dương tự đắc về thành tích của mình. Hedwig thân ái mổ Harry mấy cái nhẹ khi Harry tháo dùm nó cái "thành tích" đó ra khỏi chân. Xong, nó bay vèo ngang qua căn phòng để đến vui vầy bên bạn Errol.

Harry không nhận ra được con thứ ba - một con cú màu nâu hung rất ư đẹp cú. Nhưng Harry biết ngay con cú này từ đâu đến, bởi vì ngoài gói quà thứ ba, nó còn mang theo một lá thư có huy hiệu của trường Hogwarts. Khi Harry tháo gỡ cho nó cái gánh nặng công văn đó, nó bèn long trọng xù lông, xoạc cánh, và vút một cái bay vèo qua cửa sổ, lao thẳng vào đêm đen.

Harry ngồi xuống giường, chụp lấy cái gói mà Errol đem đến, lột ngay lớp giấy nâu gói bên ngoài. Bên trong, dưới một lớp giấy khác bằng vàng kim, nó khám phá ra một món quà gói cùng một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật - tấm thiệp mà lần đầu tiên Harry nhận được trong đời. Bằng mấy ngón tay run run, Harry mở phong bì. Hai mảnh giấy rơi ra, một lá thư và một mẫu giấy cắt từ báo.

Rõ ràng mẫu báo đó đã được cắt ra từ tờ báo phù thủy Nhật báo Tiên Tri, bởi vì những người trong tấm hình đen trắng đang nhúc nhích cục cựa. Harry cầm mẫu báo cắt rời ấy, vuốt cho phẳng phiu rồi đọc:

VIÊN CHỨC BỘ PHÁP THUẬT ẨM ĐƯỢC GIẢI THƯỞNG LỚN

Ông Arthur Weasley, Trưởng phòng Dừng sai Chế tác của Muggles thuộc bộ Pháp thuật, vừa trúng Giải thưởng Lớn cuộc xổ số Galleon hàng năm của Nhật báo Tiên Tri.

Ông Weasley hớn hờ nói với Nhật báo Tiên Tri: "Chúng tôi sẽ xài số vàng trúng trường vào kỳ nghỉ hè ở Ai Cập, nơi đứa con trai lớn của chúng tôi, Bill, đang làm chuyên viên giải nguyên trừ ếm cho ngân hàng phù thủy Gringotts."

Gia đình Weasley sẽ ngao du một tháng ở Ai Cập, và trở về vào đầu niên học mới của trường Hogwarts, nơi mà năm đứa con nhà Weasley hiện đang theo học.

Harry chăm chú ngó cái hình nhúc nhích, miệng nó toét ra cười đến tận mang tai khi thấy tất cả chín người của nhà Weasley đứng trước một cái kim tự tháp khổng lồ đang vẫy gọi nó một cách dữ dội. Nào là bà Weasley nhỏ con mà mập mạp một cách phúc hậu, rồi ông Weasley hói đầu, cao lêu nghêu, cùng sáu cậu con trai và một cô con gái. Mặc dù tấm ảnh trên báo là đen trắng không cho phép thấy rõ, nhưng Harry vẫn hình dung được chín mái tóc của tất cả chín người trong gia đình này đều đỏ hoe lên.

Đứng ở chính giữa tấm hình là Ron, cao lêu nghêu, dáng điệu lóng ngóng, có con chuột Scabbers ngồi chồm hổm trên vai, một cánh tay Ron quàng qua vai cô em gái Ginny.

Gia đình Weasley hết sức tử tế nhưng cũng cực kỳ nghèo, nên Harry thấy không thể có ai xứng đáng hơn họ được thưởng cho một đồng vàng như vậy. Nó cầm thư của Ron lên, mở ra:

"Harry thân mến,

Chúc mừng sinh nhật hạnh phúc!

Bồ biết không, mình thực tình hối tiếc về vụ gọi điện thoại. Mình hy vọng gia đình Muggle đó không làm cho bồ điều đứng lấm. Mình đã hỏi ý ba, ba nói lẽ ra mình không nên hò hét inh ỏi trong điện thoại như vậy.

Ở Ai Cập này thật là đã hết chỗ nói. Anh Bill đã dẫn tụi này đi chơi vòng vòng quanh những ngôi mộ. Bồ không thể tưởng tượng ra nổi những lời nguyện mà các phù thủy Ai Cập đã ếm lên các nắm mộ này đâu. Đến nỗi má còn không dám cho Ginny vô trong nắm mộ cuối cùng để tham quan. Trong nắm mộ này có mấy bộ xương người biến dạng, nghe nói của dân Muggle đột nhập vô rồi bị mọc thêm đầu hay đại loại như vậy.

Mình không thể nào tin được khi ba trúng độc đắc cuộc xổ số của Nhật báo Tiên Tri. Những bảy trăm Galleon vàng! Phần lớn số vàng đã được đem ra xài hết trong chuyến du ngoạn này, nhưng ba má vẫn còn đủ để mua cho mình một cây đũa phép mới cho niên học tới."

Harry còn nhớ quá rõ về vụ tai nạn xe hơi bay tông vô cây Liễu roi đã khiến cho cây đũa phép cũ mềm của Ron bị té te tua.

"Gia đình mình sẽ trở về trước khi khai giảng niên học mới khoảng một tuần lễ, và tụi này sẽ đi Luân Đôn để mua sắm sách mới và cây đũa phép cho mình. Có cơ hội nào gặp bồ ở đó không?"

Đừng để cho dân Muggle nản quá đấy!

Tìm cách đến Luân Đôn nha!

Ron

Tái bút: Anh Percy được bầu làm Thủ lĩnh Nam sinh. Anh mới nhận được thư báo tin hồi tuần rồi."

Harry liếc nhìn tấm hình một lần nữa. Anh Percy vào niên học tới sẽ là học sinh năm thứ bảy, năm cuối cùng, ở trường Hogwarts. Trông anh cực kỳ bảnh chọe. Cái phù hiệu Thủ lĩnh Nam sinh đã được anh cài lên cái nón Thổ Nhĩ Kỳ đỏ hết sức ngộ nghĩnh trên mái tóc chải mượt ngay ngắn. Đôi kiếng gọng sừng của anh lấp lánh phản chiếu ánh nắng Ai Cập.

Harry bây giờ mới quay ra những món quà khác, bắt đầu tháo giấy gói ra. Gói quà của Ron gói là một đồ vật trông giống như một cái bông vụ thu nhỏ bằng thủy tinh. Kèm theo món quà này còn có một mẫu thư khác nữa cũng của Ron:

"Harry,

Đây là một cái ống kính Mách lẻo bỏ túi. Nếu chung quanh mình có ai đó không đáng tin cậy thì nó sẽ sáng lên và quay tít. Anh Bill nói nó là đồ nhảm nhí, để bán cho mấy du khách phù thủy và không đáng tin cậy chút nào, bởi vì khi cả nhà cùng ngồi ăn tối hôm qua, nó cứ liên tục nhá sáng miết. Ấy là vì anh không để ý anh George và Fred đã lén bỏ vô chén súp của anh mấy con bọ xít.

Tạm biệt nha.

Ron"

Harry đặt cái ống kính Mách lẻo bỏ túi lên cái bàn cạnh giường . Cái ống kính mách lẻo đứng im re trên cái đế nhọn đầu một cách rất ư thẳng bằng, phản chiếu mấy cây kim đồng hồ dạ quang. Harry nhìn ngắm món quà của Ron một cách sung sướng trong mấy giây, rồi cầm đến cái gói mà Hedwig đã đem về .

Bên trong gói này cũng là một món quà được gói ghém cẩn thận, một tấm thiệp và một lá thư. Tất cả đều do Hermione gửi:

Harry thân mến,

Ron đã viết thư cho mình và kể cho mình nghe về vụ bạn ấy gọi điện thoại trúng dượng Vernon. Mình hy vọng bạn vẫn yên lành .

Hiện giờ mình đang đi nghỉ ở Pháp và mình không biết làm thế nào mà gửi bức thư này cho bạn - Nếu họ mở thư ở Hải quan thì mình biết làm sao ? - May quá, con Hedwig xuất hiện vừa đúng lúc . Mình coi bộ con Hedwig muốn bảo đảm là phen này bạn phải có một món quà sinh nhật khác mọi năm một chút . Mình đã mua một món quà bằng cách đặt hàng bằng cú . Có một cái quảng cáo trên tờ Nhật báo Tiên Tri (mình đã đặt mua dài hạn báo giao tới tận nhà, nhờ vậy được cập nhật những gì đang xảy ra trong thế giới phù thủy, thật là thú vị .) Bạn có nhìn thấy cái hình của Ron và gia đình bạn ấy trong số báo ra cách đây một tuần không ? Mình cá là bạn ấy học được cả đồng chuyện hay ho thú vị ấy, mình thiệt tình phát ghen tỵ - phù thủy Ai Cập cổ xưa thì chắc chắn là hấp dẫn vô cùng .

Ở đây cũng có chút đỉnh lịch sử pháp thuật địa phương thú vị . Mình đã viết lại toàn bộ bài luận văn Lịch sử Pháp thuật của mình để bổ sung vào bài viết những điều mình vừa khám phá ra. Mình hy vọng bài luận của mình không đến nỗi dài lắm, nó chỉ dài hơn yêu cầu của giáo sư Binns có hai cuộn giấy da mà thôi.

Ron nói bạn ấy sẽ đi Luân Đôn vào tuần lễ cuối cùng của kỳ nghỉ hè . Liệu bạn có đi được không ? Dì dượng của bạn có cho bạn đi không ? Mình thực sự mong bạn có thể đi được . Nếu không thì tội mình đành chờ đến lúc gặp nhau trên chuyến tàu tốc hành Hogwarts vào ngày một tháng chín vậy!

Thân ái,

Hermione.

Tái bút: Ron nói anh Percy đã trở thành Thủ lĩnh Nam sinh. Mình cam đoan là anh Percy rất khoái . Nhưng Ron thì lại không có vẻ vui lắm về vụ này .

Harry lại cười toét miệng khi để lá thư của Hermione qua một bên để mở món quà của cô bé . Nó hơi nặng . Đã biết rõ Hermione quá rồi, Harry chắc chắn đây sẽ là một quyển sách to đầy những câu thần chú cực kỳ khó . Nhưng hóa ra không phải . Tim Harry đập rộn ràng khi nó xé toạc tờ giấy bao để lộ ra một cái hộp da đen mịn màng với hàng chữ bạc được in trên nắp: "Bộ đồ lễ bảo quản chổi thần".

Harry thì thầm:

"Ái chà, cô nàng Hermione này!"

Nó kéo dây kéo để mở hộp ra nhìn vào bên trong.

Có một hũ to xi đánh bóng cán chổi thượng hạng hiệu Fleetwood, một cặp kéo cắt Đuôi chổi bằng bạc sáng choang, một cái la bàn nhỏ xíu bằng đồng để gắn vô cây chổi cho những chuyến du hành xa, và một cuốn Cẩm Nang Tự-Bảo-Quản Chổi Thần.

Ngoài bạn bè ra, cái khiến cho Harry nhớ Hogwarts nhất chính là Quidditch, môn thể thao phổ biến nhất trong thế giới phù thủy . Cái môn thể thao mà cầu thủ phải cỡi cán chổi thần, khá nguy hiểm, nhưng rất hồi hộp và Harry đã ngẫu nhiên mà trở thành tuyển thủ trẻ nhất được tham gia thi đấu cho bất cứ Ký túc xá nào của Hogwarts trong vòng một thế kỷ qua. Một trong những phần thưởng mà nó nhận được nhờ tài năng chơi Quidditch là một cây chổi đua hiệu Nimbus 2000.

Harry đặt cái hộp bằng da ấy sang một bên và cầm lên món quà cuối cùng . Nó nhận ra ngay lập tức nét chữ ngoằn ngoèo xộc xệch trên lớp giấy màu nâu: còn của ai khác hơn là lão Hagrid, người giữ khóa trường Hogwarts. Nó vội xé lớp giấy trên cùng của gói quà để nhìn vào cái ở bên trong một cách háo hức . "Cái đó" bằng da và màu xanh lá cây. Nhưng Harry chưa kịp tháo hết lớp giấy gói bên ngoài ra, thì cái vật bên trong ấy đã hự lên một tiếng . Chưa biết đó là cái gì, chỉ biết nó đang tấp chách chách, như thể có mồm mép hẳn hoi vậy .

Harry thấy ghê đến ớn lạnh . Nó biết lão Hagrid không bao giờ cố ý gởi cho nó bất cứ thứ gì nguy hiểm: nhưng khổ nỗi, lão Hagrid lại không có quan điểm và nhận thức của người bình thường về cái gì là nguy hiểm, cái gì là không. Mọi người đều biết lão Hagrid từng kết bạn với những con nhện nhện khổng lồ, mua một con chó ba đầu hung tợn của mấy tay bợm nhậu ở quán rượu, và lén ấp trứng rồng bất hợp pháp trong căn chòi của lão.

Harry khều khều cái gói một cách căng thẳng . Cái gói lại tấp nhặng xị lên. Harry bèn vớ tay cầm cây đèn trên bàn ngủ, nắm thật chắc trong một tay, giơ cao quá đầu, sẵn sàng phang cây đèn ấy vô con vật nguy hiểm trong cái bọc mà nó đang dùng tay kia xé nốt lớp giấy gói . Harry kéo cái vật đó, và từ trong bọc rút bịch ra: một cuốn sách . Chỉ vừa mới kịp nhận ra cái bìa màu xanh xinh đẹp với hàng chữ chạm nổi của cái tựa sách bằng vàng: "Quái Thư Về Quái Vật", thì cuốn sách kỳ quái ấy đã nhảy dựng trên gáy sách rồi tấp tả lạch bạch bò ngang qua cái giường của Harry, y như một con cua quái dị .

Harry thì thầm:

"Thôi rồi..."

Cuốn sách té nhào xuống khỏi cái giường, gây một tiếng vang to nghe loảng xoảng, rồi lật đật lê lết ngang qua căn phòng . Harry rón rén theo dõi nó . Cuốn sách chui vào dưới gầm bàn, trốn trong một vùng khuất tối om. Vừa cầu trời cho cả nhà Dursley say ngủ, không nghe được tiếng động vừa rồi, Harry vừa bò xuống sàn, tìm cách thò tay vô gầm bàn lôi cuốn sách ra.

"Ui da!"

Cuốn sách đớp tay nó một cái rồi chộp chạy qua khỏi Harry, vẫn bước lạch bạch bằng bìa và gáy sách. Harry loay hoay bò quanh, chồm tới, nhào sang bên, ra sức đè cuốn sách xuống cho nó nằm yên. Ở phòng bên, dương Vernon ngáy lên một tiếng vang như sấm.

Trong khi Harry vất vả giữ chặt cuốn sách đang ra sức vùng vẫy, thì Hedwig và Errol đứng coi một cách khoái trá. Một khi đã túm được cuốn sách trong tay, Harry vội vã bước tới cái tủ quần áo nhiều ngăn kéo, rút ra một sợi dây nịt, đem trói cuốn sách lại thật kỹ. Cuốn Quái Thư Về Quái Vật vùng vằng với vẻ giận dữ, nhưng không còn tấp tấp hay vỗ vỗ bìa sách nữa. Xong, Harry thả cuốn sách kỳ quái lên giường, với tay cầm tấm thiệp của lão Hagrid lên:

Cháu Harry thương nhớ,

Chúc mừng sinh nhật hạnh phúc!

Bác nghĩ cuốn sách này sẽ hữu ích cho cháu khi vào niên học tới. Bây giờ bác không nói gì thêm nữa. Chừng nào gặp cháu, bác sẽ nói.

Hy vọng đám Muggles đối xử tử tế với cháu.

Chúc cháu mọi điều tốt lành,

Bác Hagrid.

Harry hết hồn khi lão Hagrid cho rằng một cuốn sách ưa cản nặng nề sẽ trở nên hữu ích, nghe đúng là chuyện xúi quẩy. Nhưng nó cũng đặt tấm thiệp của lão Hagrid đứng cạnh thiệp chúc mừng của Ron và Hermione, miệng ngoác ra cười tươi hơn bao giờ hết. Bây giờ chỉ còn lại lá thư của trường Hogwarts.

Harry nhận thấy lá thư này hơi dày hơn bình thường. Nó xé phong bì, rút từ trong đó ra tờ giấy da đầu tiên và đọc:

Thân gửi cậu Potter,

Xin vui lòng lưu ý là niên học mới sẽ bắt đầu vào ngày 1 tháng 9. Tàu tốc hành Hogwarts sẽ khởi hành từ sân ga số Chín Ba Phần Tư tại nhà ga Ngã Tư Vua, lúc mười một giờ.

Học sinh năm thứ ba sẽ được phép viếng thăm làng Hogsmeade vào một vài ngày cuối tuần. Xin trình cho phụ huynh hoặc người bảo trợ ký vào tờ đơn cho phép kèm theo đây.

Thân ái,

Giáo sư McGonagall

Phó Hiệu Trưởng.

Harry rút ra tờ đơn cho phép đi thăm làng Hogsmeade, nhìn tờ giấy da một hồi, nụ cười trên mặt nó từ từ tắt lụi. Cuối tuần mà được đi thăm làng Hogsmeade thì khoái biết chừng nào. Harry biết đó là một ngôi làng phù thủy, cả làng đều là phù thủy, nhưng nó chưa bao giờ có dịp đặt chân tới. Vấn đề là phải làm cái cách gì đây để cho dì Petunia và dương Vernon chịu ký vô tờ đơn cho phép này?

Harry ngó lên cái đồng hồ báo thức. Bây giờ đã hai giờ sáng. Nó quyết định là sáng mai thức dậy hãy lo nghĩ tiếp đến cái đơn cho phép đi thăm làng Hogsmeade. Còn bây giờ thì leo lên giường, chồm ngang qua giường để gạch bỏ bớt một ngày trên tấm lịch nó tự chế, để đếm ngược từng ngày còn lại của một mùa hè quá dài, trông ngóng cho chóng đến ngày trở về trường Hogwarts. Rồi Harry gỡ cặp mắt kiếng ra, nằm dài xuống, mắt vẫn mở to, nhìn mãi ba tấm thiệp sinh nhật để trên bàn.

Mặc dù là đứa trẻ bất thường về đủ mọi mặt, nhưng giây phút này Harry Potter cũng có cảm giác như bất cứ một đứa trẻ bình thường nào khác: sung sướng vì hôm nay là sinh nhật của mình, tuy đây là lần đầu tiên trong đời Harry có được niềm sung sướng đó.